

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7To/94/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7213010805
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Margaréta Jurková Žoldáková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7213010805.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Margaréty Jurkovej Žoldákovvej a sudcov JUDr. Miroslava Osifa a JUDr. Martina Michalanského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 8. decembra 2022, v trestnej veci proti obžalovanej E. L., pre prečin podvodu podľa § 20, § 221 ods. 1, 2 Tr. zák., o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 17.8.2022 sp. zn. 4T/59/2013 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovanej E. L..

odôvodnenie:

Okresný súd Košice II rozsudkom zo dňa 17. augusta 2022 sp. zn. 4T/59/2013 uznal obžalovanú E. L. vinnou pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin podvodu podľa § 20, § 221 ods. 1,2 Tr. zák., ktorého sa mala dopustiť tak, že

dňa 8.9.2011 sprostredkovali predávajúcim D. V. (X.) a X. V. prostredníctvom realitnej kancelárie T. O. a J. s.r.o., so sídlom P. trieda XX v A. predaj ich spoločného bytu č. X na prízemí v Košiciach na ulici P., súpisné číslo XXXX, vchod 7, parcely č. XX v katastrálnom území E., zapísaného v liste vlastníctva XXXXX, kde v sídle realitnej kancelárie obaja predávajúci potvrdili svojimi podpismi prevzatie hotovosti do vlastných rúk každý samostatne po 6 214,87 €, kde táto suma predstavovala časť kúpnej ceny bytu uvoľnenej realitnou kanceláriou vo výške 12 429,73 €, kde túto finančnú hotovosť vylákal od predávajúcich pod zámenkou, že ju u seba uschovajú a predávajúcim odovzdajú v ich novom nájomnom byte v Košiciach - V. na ul. I. XX, čo však neurobili a do dnešného dňa im žiadnu finančnú hotovosť neodovzdali, čím týmto konaním spôsobili D. V. a X. V. škodu vo výške 12 429,73 €.

Za to ju súd odsúdil podľa § 221 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák. výkon trestu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanej povinnosť nahradiť poškodeným X. V., nar. XX.X.XXXX škodu vo výške XXXX,XX € a D. V., nar. X.XX.XXXX škodu vo výške 6 214,87 €, obaja bytom Košice, ul. B. č. 1.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení, odôvodnení a po poučení o možnosti podať opravný prostriedok, obžalovaná do zápisnice zahlásila odvolanie. V písomných dôvodoch odvolania obžalovaná uviedla nasledovné:

Odvolanie smeruje čo do výroku o vine, a návazne na to i čo do výroku o treste ako i čo do výroku o náhrade škody, keďže som sa nedopustila trestného činu pre ktorý som bola uznaná vinnou.

Súdu prvého stupňa vytýkala nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov, v dôsledku čoho súd nesprávne ustálil skutkový stav a následne na to nesprávne rozhodol v otázke viny a nádväzne na to i vo výroku o treste a náhrade škody.

Ako obžalovaná uviedla v prípravnom konaní ako i na hlavnom pojednávaní poškodených poznala, keďže boli ich susedia. Poškodená D. V. požiadala G. O., či by im nepomohol s predajom bytu. Predaj bytu s poškodenými riešil G. O. sám, obžalovaná sa do toho nemiešala. Z tohto dôvodu v tejto veci nemala žiaden prospech, a ani od nikoho neprevzala žiadne peniaze. Pokiaľ bola prítomná v realitnej kancelárii, s nikým nejednala o predaji bytu a ani nevedela, akým spôsobom došlo k zaplateniu kúpnej ceny za byt.

Z výpovede svedka Q. A. vyplynulo, že peniaze odovzdal on osobne poškodeným a tiež, že s poškodenými chodil od začiatku G. O.. Ďalej uviedol, že „Peniaze boli položené pred predávajúcich, t.j. poškodených a oni ich posunuli obžalovanému O.“.

Svedok D.. V. X. sa nevedel bližšie vyjadriť ku skutku, ani nevedel, kto prevzal peniaze patriace poškodeným. Svedok D.. J. P. nevedel uviesť, či po prepočítaní peňazí si tieto vzali obžalovaní. Svedok J. X. sa nevedel vyjadriť k predmetu obžaloby.

Svedkyňa V. O. uviedla, že poškodených ohľadom prenájmu bytu zastupoval obžalovaný, k skutku ktorý je predmetom obžaloby sa nevedela vyjadriť. Podobne vypovedal aj svedok F. A..

Svedkyne K. X. a F. F. v prípravnom konaní uviedli, že „ Obe vedeli od poškodenej, že peniaze v sume cca 14000 €, ktoré boli vyplatené v realitnej kancelárii, si k sebe vzal obžalovaný....“

Svedkyňa - poškodená D. V. / X. / uviedla, že „ V realitnej kancelárii sa odovzdávali pri stole peniaze, bol tam obžalovaný O., obžalovaná, zamestnanci a ona s manželom. Peniaze k sebe vzal obžalovaný O., tie mu boli po prepočítaní v celej sume odovzdané nejakým zamestnancom realitnej kancelárie, nevedela meno“

Svedok poškodený X. V. uviedol, že peniaze dal obžalovanému.

Obžalovaná namieta jeho výpoveď v tom, že by obžalovaný G. O. odovzdal peniaze jej. Poukázala na rozporuplnosť výpovede poškodeného medzi jeho výpoveďou na hlavnom pojednávaní a výpoveďou z prípravného konania o čom svedčí i to, že okresný súd musel na hlavnom pojednávaní odstraňovať rozpory v jeho výpovediach. Tento svedok podľa názoru obžalovanej je nevieryhodný.

Súdu prvého stupňa obžalovaná vytkla, že pri ustálení skutkového stavu vychádzal z výpovedí svedkov, ktorých výpovede boli v rozpore s výpoveďami viacerých svedkov, ktorí preukazovali jej obranu, pričom rozpory v jednotlivých výpovediach vyhodnotil v jej neprospech.

Za takejto dôkaznej situácie kedy viacero svedkov ktorých výpovede korešpondovali s jej výpoveďou, teda, že neprevzala žiadne finančné prostriedky, mal súd pri vyhodnotení vykonaných dôkazov postupovať v zmysle zásady „in dubio pro reo“ a vzniknuté rozpory vyhodnotiť v jej prospech a mal ju spod obžaloby oslobodiť.

V závere písomných dôvodov odvolania obžalovaná poukázala na jednu zo základných zásad trestného konania t.j., že vina obžalovaného musí byť preukázaná jednoznačne a nepochybne a taktiež poukázala na ustanovenia § 2 ods. 1, ods. 10, ods. 12, ods. 18 a ods. 19 Trestného poriadku, podľa ktorých nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov a spôsobov, ktorý ustanovuje tento zákon.

Obžalovaná zastáva názor, že pri dôslednom rešpektovaní uvedených zákonných ustanovení a správnom vyhodnotení dôkazov, v súlade so zásadou in dubio pro reo, mal okresný súd dospieť k záveru, že v jej prípade nebolo preukázané, že by sa dopustila skutku pre ktoré bola obžalovaná a preto ju mal súd spod obžaloby oslobodiť.

V závere písomných dôvodov odvolania obžalovaná navrhla, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a,b,c,d, Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie s tým, že v konečnom dôsledku sa obžalovaná domáha oslobodenia spod obžaloby, podľa ust. § 285 písm. a/ Tr. por., keďže skutok, z ktorého bola obžalovaná, sa nestal, resp. podľa ust. § 285 písm. c/ Tr. por., že sa trestného činu nedopostila.

Na podklade odvolania obžalovanej krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

Krajský súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo

zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to krajský súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Obžalovaná E. L. odvolanie založila na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jej námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by ostalo na odvolacom súde.

Vina obžalovanej musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru krajského súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že obžalovaná E. L. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť krajský súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby krajský súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky obžalovaného smerujú primárne do oblastí skutkových zistení. Z jej strany ide o výhrady voči skutkovým zisteniam, spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdom nižšej inštancie a zároveň polemizuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. V podstate sa obžalovaná takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre ňu priaznivú a od skutkových zistení súdu prvého stupňa inú) verziu skutkového stavu veci. Až následne z uvedených skutkových (procesných) výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Z analýzy odôvodnenia odvolania obžalovanej vyplýva, že v podstate obžalovaná len opakuje, prípadne čiastočne modifikuje svoju obhajobu použitú v trestnom konaní. Krajský súd však rovnako ako súd prvého stupňa po dôkladnom preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k právnomu záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, sa stal, naplnia všetky znaky skutkovej podstaty zločinu podvodu podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a dopustila sa ich obžalovaná. Všetky vykonané dôkazy a okolnosti z nich vyplývajúce vo svojom súhrne (na ktoré poukázal prvostupňový súd) odôvodňujú záver, že zavinenie obžalovanej na spáchaní skutku je bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané a vyvracajú obranu obžalovanej produkovanú v priebehu celého trestného konania.

Podľa názoru krajského súdu odôvodnenie napadnutého rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok o vine, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery. Súd prvého stupňa sa taktiež dostatočným spôsobom zaoberal obhajobou obžalovaného a následne presvedčivým spôsobom zdôvodnil, prečo ju považoval za nevierohodnú, nepotvrdenú žiadnym z vykonaných dôkazov. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom výroku rozsudku okresného súdu o vine, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného v priebehu trestného konania. Vzhľadom na to krajský súd v otázke skutkových zistení odkazuje na podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie o vine a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Na tomto mieste krajský súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa a to, že podvodné konanie obžalovanej mal súd preukázané predovšetkým z výpovedí obžalovaného G. O., prečítanej výpovede obžalovanej, z výpovede svedkov F. L., J. L. a oboznámenými listinnými dôkazmi, ktorými bolo jednoznačne a spoľahlivo preukázané, že obžalovaná sa dopustila skutku tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozsudku, a nimi považuje súd vinu obžalovanej za preukázanú bez akýchkoľvek pochybností.

Obžalovaný G. O. stále rovnako uvádzal, že poznal poškodených a že im chcel pomôcť s predajom bytu, preto kontaktoval D. P., s ktorým po prehliadke bytu, ktorý bol zanedbaný a plesnivý sa dohodli, že realitná kancelária T. zabezpečí predaj bytu. Po tejto dohode sa stretli v realitnej kancelárii T., kde za prítomnosti konateľa a ďalšieho zamestnanca realitnej kancelárie boli vyplatené peniaze v sume cca 12.000,- Eur, a ktoré boli vybraté z trezoru kancelárie. Peniaze poškodená D. V. dobrovoľne vydala obžalovanej E. L. v puzdre, ktoré si potom obžalovaná vložila do kabelky. Obžalovaný tvrdil, že peniaze boli poškodeným vrátené, že sa vyplácali aj dlhy poškodených.

Obžalovaná E. L. uviedla, že poškodených poznala ako susedov v dobe, keď žila nejaké obdobie s obžalovaným G. O., čo vyhodnotila ako svoju mladickú nerozvážnosť. Poškodená D. V. bola ich susedka, ktorej pomáhala s jedlom a vecami pre deti. Neskôr sama išla za G. O. s návrhom, aby V. pomohol predaj byt. Ohľadom odpredaja bytu vecí s poškodenými riešil obžalovaný G. O., vedela, že poškodená má aj nejaký dlh v banke. Aj keď bola prítomná počas jednania v realitnej kancelárii, nepamätala si, kto komu peniaze dával, bolo tam veľa ľudí. Nachádzali sa tam aj kupujúci, ktorí išli do banky uhradiť peniaze. Obžalovaná si nebola istá, či G. O. zobral nejaké peniaze a poprela prevzatie sumy 6.214,87 Eur. Na otázku, či jej dala poškodená do úschovy nejakú finančnú čiastku, odpovedala, že si na to nepamätá. Z dôvodu, že obžalovaná vypovedala v rozpore so svojou výpoveďou z prípravného konania, bola táto výpoveď na hlavnom pojednávaní prečítaná. H. E. L. aj podľa názoru krajského súdu nevysvetlila proces odovzdania a prevzatia peňazí od poškodených, nevysvetlila rozpory týkajúce sa toho, kto dal peniaze do kabelky a ani svoju účasť pri preberaní peňazí. Na dopĺňujúce otázky väčšinou odpovedala, že sa nepamätá.

Svedok Q. A. na hlavnom pojednávaní uviedol, že rokovanie s poškodenými vzhľadom na ich hendikep bolo problematické. Poškodených zastupovali obžalovaní G. O. a E. L.. S oboma obžalovanými riešil vec až do úspešného konca, kedy bol poškodeným vrátený depozit - časť kúpnej ceny. Peniaze odovzdal on osobne poškodeným, s ktorými prebiehala komunikácia tak, že im všetko písal na papier a oni reagovali konkludentne prikývnutím. Peniaze boli položené pred poškodených a oni ich posunuli obžalovanému, či ich prevzal on, to už svedok uviesť nevedel.

Svedkyňa F. L. uviedla, že v realitnej kancelárii sa nachádzali poškodení D. V. a X. V., obaja obžalovaní G. O., E. L., svedok D. J. P. a konateľ D. V. X.. Do kancelárie kupujúci priniesli sumu cca 16.000,- Eur. Svedkyňa nevedela uviesť, aká suma bola odovzdaná konateľom spoločnosti D. V. X. poškodenému X. V., ktorý dal následne peniaze obžalovanému, pri ktorom sedela jeho vtedajšia priateľka obžalovaná E. L.. Ako poškodení súhlasili s návrhom obžalovaného, že si k sebe vezme peniaze, obžalovaná si ich dala do kabelky a spoločne odišli z realitnej kancelárie. J. vypovedal aj svedok J. L., ktorý opísal priebeh rokovania v realitnej kancelárii, ako aj odovzdanie peňazí. Poškodení, ktorí ich následne odovzdali obžalovanému G. O. a ten ich dal obžalovanej E. L., ktorá ich vložila do puzdra a kabelky. Aj z výpovede poškodeného X. V. vyplynulo, že obžalovaný G. O. vložil cca 15.000,- Eur do čiernej taštičky, ktorú aj s peniazmi dal obžalovanej E. L., ktorá si ich vložila do kabelky.

Trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr.zák. sa dopustí ten, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl a spôsobí tak na cudzom majetku väčšiu škodu. Zo subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie vo forme priameho, resp. nepriameho úmyslu. Objektom tohto trestného činu je cudzí majetok, bez ohľadu na druh a formu vlastníctva. K naplneniu trestnej zodpovednosti za následok nie je totiž dostatočné následok len spôsobiť, ale je nevyhnutné ho aj zaviniť.

Skutková podstata trestného činu podvodu vyžaduje úmyselné zavinenie s tým, že postačuje aj nepriamy úmysel. Úmyselným zavineným páchatel'a musia byť pokryté všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu, t.j. konanie (uvedenie iného do omylu, resp. využitie omylu iného), následok (škoda na cudzom majetku a obohatenie páchatel'a alebo iného), ako aj príčinný vzťah medzi konaním a spôsobeným následkom.

Aj pri trestnom čine podvodu platí, že okolnosti subjektívneho charakteru možno spravidla dokazovať len nepriamo z okolností objektívnej povahy, z ktorých sa dá podľa zásad správneho (logického) myslenia usúdiť vnútorný vzťah páchatel'a k porušeniu alebo ohrozeniu záujmov chránených Trestným zákonom, pričom záver o subjektívnej stránke trestného činu možno oprieť aj o skutočnosti, ktoré nastali až po spáchaní trestného činu. Tak tomu bolo aj v prípade obžalovanej E. L., ktorá si po opisanej transakcii peniaze vložila do kabelky, uvedomujúc si okolnosti predaja nehnuteľnosti a dôkladne poznajúc finančné pomery, ktoré vo svojej podstate hraničili s chudobou.

Na základe takto vykonaného dokazovania z výpovedí vyššie uvedených svedkov, poškodených a obžalovaných prítomných pri odovzdavaní a preberaní peňazí dňa 8.9.2021 v realitnej kancelárii T. ma aj krajský súd za preukázané, že obžalovaná svojím konaním naplnila zákonné znaky prečinu podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., keď v čase vybavovania kúpnopredajnej transakcie vedela minimálne vo forme nepriameho úmyslu v zmysle § 15 písm. b/ Tr. zák., že prevzaté finančné prostriedky poškodeným D. V. a X. V. nebudú vrátené. Správne postupoval okresný súd aj pri ukladaní trestu obžalovanej, keď pri nezistení žiadnych poľahčujúcich a priťažujúcich okolností uložil obžalovanej trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov, ktorého výkon podmienenečne odložil na kratšiu skúšobnú dobu, a to v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Zákonu zodpovedá aj výrok okresného súdu, ktorým v zmysle § 277 ods. 1 Tr. por. uložil obom obžalovaným, teda aj obžalovanej E. L. nahradíť spoločne a nerozdielne poškodenému X. V. škodu vo výške 6.214,87 Eur a poškodenej D. V. škodu vo výške 6.214,87 Eur.

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd rozhodol tak, že odvolanie obžalovanej E. L.P. postupom podľa § 319 ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.